

GÓRNOŚLĄZAK

Pismo codzienne, poświęcone sprawom ludu polskiego na Śląsku.

GORNOSLĄZAK

wychodzi 6 razy w tygodniu i kosztuje miesięcznie 3.— zł.

Przez lud — dla ludu!

TELEFON Nr. 1414.
P. K. O. Katowice 304540.

OGŁOSZENIA
oblicza się na wiersze milimetrowe. — Wiersz milimetrowy kosztuje 15 groszy. — Wiersz reklamowy 60 gr.

REDAKCJA i EKSPEDYCJA
znajduje się w Katowicach, ul. św. Stanisława 4.

Nr. 39

Katowice, środa 18-go lutego 1931 r.

Rok 30

List pasterski.

STANISŁAW

ze zmlówania Bożego i łaski Stolicy Świętej Biskup Katowicki duchowieństwu i wiernym diecezji Katowickiej pozdrowienie i błogosławieństwo w Panu.

Ukochani Diecezjanie!

I.

Za dni kilka Kościół św. rzuci światu poważne przypomnienie: „Pamiętaj, człowiecze, że prochem jesteś i w proch się obrócisz”. Spoważniająco rozbawione twarze, przyciszona głośnie rozgwar i śmiechy. Prawdziwy katolik rozumie i pojmuję, że w tej chwili wielki przewodnik ludzkości na drodze życia, Kościół święty katolicki, otwiera przed nim nowy okres roku i wiedzie ku myślom głębokim, poważnym i wielkim.

Przypomnieniem znanych Wam już prawd pragnę, ukochani diecezjanie moi, zachęcić Was do tego, byście w czasie Postu Wielkiego chętnie poszli drogą przez Kościół wskazaną, i idąc nią, nie tylko sami wzbogacili duszę swoją, lecz i innych przykładem swoim pociągnęli za sobą do spełnienia łatwych a przecież tak ważnych przykazań postnych.

Nie broni Kościół św. Katolicki wiernym swoim ani zabawy ani wesołości. Przeciwnie, Pismo św. mówi: „Weselicie i radujcie się w Panu”, a najgłębszą bodaj książkę o potrzebie radości w życiu człowieka napisał biskup katolicki.

Wszystko jednak swój ma czas i swoją porę. Nie można zawsze tylko wydawać, trzeba także zarabiać i oszczędzać. Rozgwar życia, rozrywki i zabawy „nie w Panu”, w duszy ludzkiej zaciera ją świadomość, że poza życiem tego dnia jest inne życie, są obowiązki ważniejsze, bo rozstrzygające o losie w wieczności każdego z nas.

Dusza ludzka, gubiąc świadomość swoich wobec Boga i własnej duszy nieśmiertelnej zadań i obowiązków, traci zarazem realne podstawy życiowe, nie licząc się z rzeczywistością wieczną — i poczyna ulegać złudzeniu, że tyle tylko jest życia, ile stępnem, nie umiającemu już patrzeć w dal dostrzega oczyra.

Wierzący nawet katolik nie uchroni się w zupełności od ujemnych wpływów życia codziennego, w którym tyle niekatolickich, pogańskich, szkodliwych dziś krąży zarazków.

Dlatego katolik winien odnawiać, krzepić i wzmacniać ducha swego, napełniając go wielkimi myślami o Bogu, swej duszy nieśmiertelnej i Zbawicielu. by umocnić swe serce, odnowić kierunek woli, zaostriżyć wzrok duszy, inaczej bowiem przemijające sprawy codziennego życia zacieśnią mu widnokrąg, zamkną oczy na wieczną dal.

Wie o tem Kościół święty i dlatego nawołuje wiernych swoich do odnawiania corocznie duszy conajmniej w tych wielkich, powszechnych rekolekcjach

Wyrok w sprawie usiłowanego zamachu bombowego.

Warszawa. Jak już wczoraj zawiadaliśmy w dniu wczorajszym o godzinie 13.45 w warszawskim Sądzie Okręgowym zapadł wyrok w sprawie przygotowanie zamachu na osobę Marszałka Piłsudskiego. Mocą tego wyroku Jagodziński Piotr, Trochimowicz Dominik i Białkowski Józef zostali skazani na 1 rok więzienia na mocy artykułu 457, cz. 1, ust. 2. Oskarżeni Dziegielewski i Markowski zostali uniewinnieni. Sąd postanowił zwolnić z are-

sztu Dziegielewskiego i Markowskiego, natomiast względem pozostałych oskarżonych Jagodzińskiego, Trochimowicza i Białkowskiego sąd postanowił zwolnić ich z aresztu po złożeniu kaucji w wysokości 1000 zł. Artykuł 457 opiewa, że winny bądź przygotowywania do zabójstwa, przewidzianego w artykułach 455 do 456, bądź udziału w zrzeczeniu, utworzonym w celu popełnienia zabójstwa, będzie karany zamknięciem w więzieniu.

Zatwierdzenie wyroku Komisji Pojednawczo - Arbitrażowej w sporze w górnictwie.

Zatarg między pracodawcami a pracownikami w przemyśle węglowym, wynikły na tle zamierzonej redukcji płac robotników, został skierowany przed Komisję Pojednawczo - Arbitrażową, która po wysłuchaniu stron wydała orzeczenie, mocą którego przedłuża się dotychczas obowiązująca taryfa płac do dnia 31 stycznia 1932 r.

Przeciw temu orzeczeniu pracodawcy wnieśli sprzeciw zwłaszcza z powodu

długiego czasokresu, na jaki została przedłużona umowa w przemyśle górnym.

Obecnie, jak donosi prasa, Ministerstwo Pracy i Opieki Społecznej, dokąd zostało wymienione orzeczenie skierowane, zatwierdziło w całej rozciągłości wyrok Komisji Pojednawczo - Arbitrażowej.

Tęsamem spór w górnictwie śląskim został zlikwidowany.

Hiszpania otrzyma nowy rząd.

Madryt. (PAT.) Misja tworzenia nowego rządu powierzona została Sanchez Guerra. Wychodząc z pałacu królewskiego Sanchez Guerra oświadczył, że król po dłuższej rozmowie, w której

mówił o ciężkich chwilach, które przeżywa obecnie Hiszpania, powierzył mu w słowach pełnych przyjaźni misję tworzenia nowego gabinetu.

świata katolickiego, które nazywamy czasem wielkopostnym.

Człowiek nie jest istotą z tego tylko świata. Nie wolno mu zapominać, że ma duszę nieśmiertelną i obowiązki wobec Boga. — Myśl o śmierci i o wieczności zawsze jest niezmiernie poważną, ale wierzącego człowieka nie przeraża przypomnienie, że prochem jest i w proch się obróci. Tylko człowiek, który stracił wiarę w nieśmiertelność duszy, w grobie widzi zakończenie wszystkiego, czem człowiek jest, co ma i posiada, — tylko ten rozpacza beznadziejnie na myśl o śmierci, trwożliwie odsuwa myśl o niej, a groby i trumny zasłania wieńcami. Człowiek wierzący w życie zagrobowe z pewnością także lęka się śmierci, ale lęk jego innego jest rodzaju. Zdaje sobie łcwiem sprawę, że śmierć nie jest zakończeniem bytu i istnienia, lecz że to tylko chwila przemiany i przejście do innego życia. Wierzący żyje wiarą, że nowe to życie nigdy się nie skończy, da mu szczęście bez granic, wyrówna sprawiedliwie krzywdy doznane na ziemi, będzie nagrodą nieskończenie wielką za wierność wobec Boga. Wierzący w naukę Chrystusa człowiek rozumie, że śmierć będzie dlań prawdziwym nie-

szczęściem wtedy tylko, jeśli z własnej winy, umierając w grzechu i bez należytego przygotowania, narazi się na potępienie wieczne.

Rozumny i wierzący w naukę Chrystusa człowiek, gdy poważne doń odezwie się wołanie Kościoła, aby z nim razem wielkie prawdy rozważał o Bogu, śmierci i zbawieniu, nie odrąci przewodnika swego. Ocknie się raczej, oderwie od chwili rozpraszających, aby zwrócić się i zatopić w świetle myśli, które go w eść będą do równowagi wewnętrznej i serdecznego zbliżenia do Boga.

Popielec rozpoczyna czas wielkopostny. Kościół katolicki w tym okresie wzywa wszystkich wierzących katolików przedewszystkiem do poważnego rozważania wielkiej ofiary Syna Bożego, Jego męki i śmierci za nas na krzyżu, abyśmy zrozumieli ciężar i wielkość odpowiedzialności własnej za winy nasze, uprzytomnili sobie ogrom dobroci i miłosierdzia Zbawiciela naszego, a odważnym, rozumnym i głębokim żalem za swoje przewinienia, pragnieniem szczernej poprawy i szczerą spowiedzią zmyli winy, przebaczenia doznali, nowych nabrali sił i z Bogiem przez Komunię świę-

tą zjednoczeni, stanęli znów na drodze, która nas napewno do szczęśliwego doprowadzi końca.

Oto treść i cel czasu wielkopostnego. Dla osiągnięcia tego celu w duszach Kościół katolicki pragnie, aby czas wielkopostny różnił się od innych okresów roku, pragnie, aby w tym czasie cały sposób życia ułatwiał katolikowi skupienie się dokoła myśli wielkich, odsunął odeń rozrządzenia, dał sposobność do złożenia Bogu ofiary z części osobistych wygod i zadowoleń. Wielkopostne przepisy Kościoła, dziś tak bardzo umiarkowane i ścieśnione, by nikomu przy wyteżonej pracy nie stały się prawdziwie uciążliwymi, te właśnie duchowne na oku mają korzyści.

Nie inny cel ma nakaz Kościoła wstrzymywania się od zabaw, które rozprasają umysł i nie zgadzają się z poważną myślą o Chrystusowym dla nas poświęceniu. Do tego celu wiodą drobne umartwienia, zmiany w zewnętrznym życiu naszym, ograniczanie się w przyjmowaniu pokarmów. Wszystkie ograniczenia pragnień i przyzwyczajzeń nietylko stanowią ofiarę i umartwienie ponoszone ku pamięci ciężkiej za nas męki Zbawiciela, ale bezustannym przypomnaniem myśli wielkopostnej zwracają duszę do Boga.

Czy wdzięczność niegodnym jest człowieka nowoczesnego uczuciem? Czy człowiek wierzący w ofiarę za siebie Chrystusa Pana ma prawo zapominać o Tym, który za niego Krew przelał na krzyżu? — Czy nie powinien raczej wstydić się przed swoim sumieniem człowiek pochłonięty sprawami tego świata, że zapomniał o obowiązku wdzięczności? — Czy pogoń nieprzerwana za chlebem doczesnym naprawdę jest jedynym celem godnym człowieka? Czyż jedynym po ciężkiej pracy odpoczynkiem rzeczywiście powinna być płytką zabawa lub grzeszne zadowolenie i niskich skłonności?

Czy zapomnianie o wiecznym celu ludzkości, o duszy nieśmiertelnej, o Bogu w wieczności jest zaletą sumienia i umysłu ludzkiego?

A jeżeli tak nie jest, jeżeli człowiek stworzony na to, aby — jak św. Paweł mówi: „do tego dążyć co w górze jest, a nie do tego co na ziemi”, wtedy za prawdę największą przysługę zapracowanemu, zapędzonemu w pracy czy tonącemu w zabawie człowiekowi odda ten, co mu przypomni, że czas ocknąć się i pomyśleć o tem, co przecież jest najważniejszym w życiu człowieka, że czas skierować myśl do Boga!

Jakże wdzięcznym powinien być człowiek tego świata za to, że Kościół katolicki o najważniejszej pamięta potrzebie duszy ludzkiej i katolika, porwany wirem życia, nieopierającego się już prawie prądowi doczesności, uspio tego rozgwarem świata, budzi, ułatwia oderwanie się od doczesności, dźwigając myśl i serce ponad pospolitość ziemskiego życia.

(Ciąg dalszy nastąpi.)

Z całej Polski.

Trzy osoby ofiarą eksplozji pocisku.

Lwów. We wsi Siółko, w pow. podhajeckim wydarzyła się straszliwa katastrofa spowodowana lekkomyślnością. Dwaj kowale, bracia Eljasz i Józef Skorykowie, rozbierając z ciekawości pocisk artyleryjski 8 cm., spowodowali eksplozję. Obaj Skorykowie zostali rozszarpani w kawałki. Części ciała ich zostały rozdrobnione i pomieszane z sobą. Znajdujący się podówczas w kuźni 30-letni gospodarz Ilko Trybas poniósł również śmierć na miejscu. Eksplozja była tak potężna, że zawaliła się kuźnia. Zwłoki ofiar wybuchu, wobec niemożności ich rozpoznania, pochowano we wspólnej trumnie na miejscowym cmentarzu.

Zasadzenie sabotażystów.

Lwów. W ostatnich dniach zakończyła się w sądzie okręgowym we Lwowie trzecia z rzędu rozprawa o sabotażowe podpalenie stert na folwarku kapituły rzymsko-katolickiej w Kachujowie, przeciw uczniowi 8-ej klasy gimnazjalnej Maksymowowi i uczniowi modelarskiemu Bajdzie. Na zasadzie wyroku sędziów przysięgłych trybunał skazał Bajdę za zbrodnię podpalenia i Maksymowa za namowę do zbrodni, na karę więzienia po 5 lat. Od zarzutu zdrady stanu zostali obaj uwolnieni, dzięki jednemu głosowi werdyktu przysięgłych. Skazani wyrok przyjęli.

Urodziny potworka.

Łódź. Od kilku dni krążyła w mieście sensacyjna wiadomość o narodzeniu się w pewnej rodzinie robotniczej niezwykłego potworka. Jak się okazało, pogłoski te polegały na prawdzie i pozostały potwierdzone przez lekarza kasy chorych. Niemowlę jest zasadniczo normalnie rozwinięte, odznacza się tylko gęstym uwłosieniem. Połowa twarzy, policzek, ucho, połowa ust, nos, broda i szyja porośnięte są niezwykle gęstym czarnym włosiem, długości 3 cm. Również część klatki piersiowej jest uwłosiona. Pozatem od pasa do kolan po zewnętrznej stronie ud dziecko posiada jakby lampasy z włosów.

Zwyrodniały syn.

Równe. W mieszkaniu Andrzeja Regiezy w Kostopolu na Wołyniu znaleziono powieszoną Katarzynę Gruszeńską, liczącą lat 36. Okazało się, że nieszczęśliwa padła ofiarą zbrodni, jakiej dokonał na niej jej własny syn, Andrzej Regieza, który po zamordowaniu matki, powiesił trupa, aby upozorować samobójstwo. Zwyrodniałego mordercę areztowano.

Z dalszych stron.

Długie suknie uratowały niemiecki przemysł tekstylny.

Berlin. Niemieckie pisma podają ciekawą statystykę, tyżącą się eksportu niemieckich towarów tekstylnych. Wedle tej statystyki wszystkie rodzaje wyrobów tekstylnych wykazują niżkę, wahającą się pomiędzy 7,9 proc., a 42 proc. Jedynie tylko tekstylja, służące do wyrobu sukien damskich wykazują wyżkę około 7 proc. Ta ciekawa wyżka pozostaje w ścisłym związku z trwającą już od dwóch blisko lat modą noszenia długich sukien, która przyszła z zachodu. Tak więc kaprys mody uratował egzystencję wielu tysiącom robotników. Zapewne ten sam stosunek można by zauważyć w przemysłach tekstylnych innych krajów.

Chora, której wlewano pożywienie przez 12 lat wprost do żołądka.

Wiedeń. W wiedeńskim Towarzystwie lekarskim przedstawił ostatnio doc. Demel pacjentkę, która przed dwunastu laty wypila w celu samobójczym ług, w następstwie czego nastąpiło zbliżenie i niedrożność przelyku. Pacjentka byłaby skazaną na śmierć głodową, gdyby nie zabieg operacyjny, polegający na otwarciu jamy brzusznej i wprowadzeniu do żołądka sondy gumowej, której drugi koniec wszyto do powłok brzusznych. Odtąd przez dwanaście lat pacjentka ta była odżywiana z ominięciem zarośniętego przelyku. Wlewano jej mleko i inne, płynne środki spożywcze, wprost przez sondę do żołądka. Obecnie zaś, pacjentka ta leczona jest w kierunku przywrócenia drożności prze-

Jak nieboszczyk upominał się o dług.

Przed kilku tygodniami zmarł na Zawodziu, przedmieściu Częstochowy, za-
możny kupiec niejaki Aron Cederbaum.

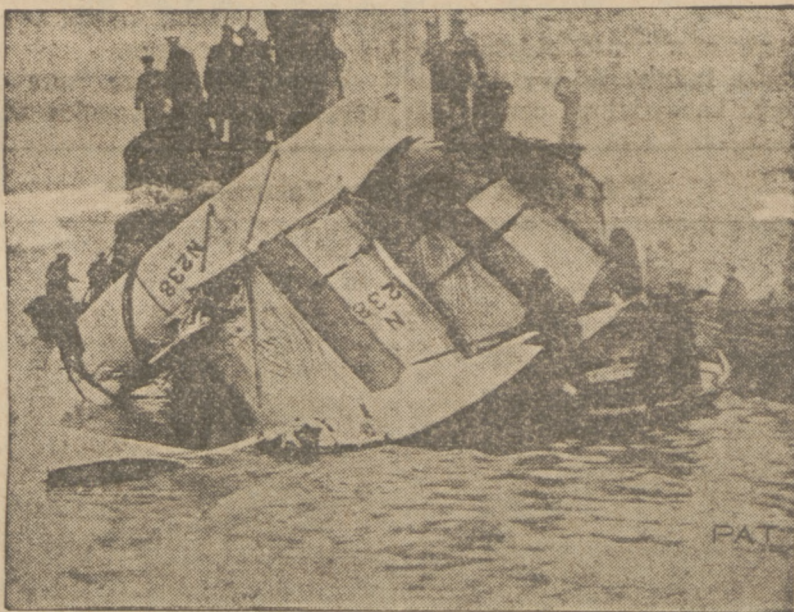
Na kilka lat przed śmiercią C. pożyzył niejakim Fajwłowiczom, zamieszkałym w tymże domu na parterze, większą sumę na słowo honoru, tak, iż rodzina zmarłego nie posiadała żadnego dokumentu, stwierdzającego zaciągnięty dług.

Napróżno C. upominali się o zwrot pożyczki. Dłużnik śmiał się im w żywe oczy, pytając, gdzie mają dowody, weksle lub świadków. Aż oto pewnej nocy punktualnie o godzinie 12-ej do okna sypialni Fajwłowicza zapukał ktoś trzykrotnie, a, gdy przerażony ojciec rodziny uchylił firanki, ujrzał za szybą długie i białe widmo, grożące mu piszczelem. Od-

ąd widzenie powtarzało się z matematyczną dokładnością, przyprawiając nieszczęsnego Fajwłowicza o ataki sercowe.

Wreszcie Fajwłowicz, którego zdrowie i nerwy nie wytrzymały już dłuższej tortury, postanowił dług oddać. W tym celu przygotował pieniądze, a bojąc się sam wyjść naprzeciw widma, któremu osobiście chciał oddać pieniądze — kupił sobie psa. Krytycznej nocy, kiedy Fajwłowicz w odpowiedzi na zwykłe pukanie, wyszedł przed dom, mając przy sobie psa, ten ostatni z wyciem rzucił się na nieboszczyka i ugryzł go w nogę tak cotkliwie, iż widmo zgubiło w ucieczce prześcieradło oraz piszczel. Rolę nieboszczyka grał najmłodszy syn zmarłego.

Z pomocą wodnopłotowcowi „Iris III”.

Przed kilkoma dniami w pobliżu portu Plymouth zdarzyła się katastrofa lotnicza. Wodnopłotowiec angielski „Iris III” spadł do morza, wskutek czego dziewięciu lotników poniosło śmierć. Na pomoc tonącym pospieszył angielski statek ratowniczy. Zdjęcie: Dźwigi statku ratowniczego wydobywają z morza szczątki „Iris III.”

łyku — przelyk mianowicie jest od strony żołądka i od strony jamy ustnej systematycznie rozszerzany drogą elektryczną, a przede wszystkim mechaniczną. Obecnie pacjentka może już polykać (poraz pierwszy od dwunastu lat!) mleko drogą normalną, przez jamę ustną. Jest nadzieja, że wkrótce będzie mogła jadać jak normalny człowiek — wówczas oczywiście wyjmie się jej sondę i zaszyje otwór w żołądku i w powłokach brzusznych.

Odnalezienie spadkobierczyni zapomocą radia.

Paryż. Paryskiej znanej subretce Ivette Jariel spadł majątek dosłownie z nieba. Gdy onegdaj słuchała audycji radiowej, nagle usłyszała zapytanie: „Prosimy o informacje, czy znana aktorka paryska Ivette Jariel jest istotnie krewną zamieszkałą w Normandji Jarielów. Od lat szukamy bratanicy zmarłego Jariela, który pozostawił majątek w wysokości 300.000 franków”. Panna Jariel straciła ojca jako trzyletnie dziecko, a ponieważ matka wyszła wkrótce potwornie zamężnie nie stykała się zupełnie z rodziną zmarłego ojca. Przed rokiem debiutowała młoda artystka pod pseudonimem, lecz gdy odniosła wielki sukces, powróciła do własnego nazwiska.

Troska o honor... świń.

Paryż. Akademia francuska na najbliższym swoim posiedzeniu zająć się ma charakterystycznym wnioskiem, zgłoszonym przez belgijski Związek handlarzy nierogacizną. Chodzi o wyszukanie nowego słowa na określenie świń (cochon), ponieważ wnioskodawcy uważają, że wyrażenie to zostało do tego stopnia spopularyzowane, jako obelga, że należy się świniom pewna rehabilitacja.

Pilot uległ atakowi szału w czasie lotu.

Detroit. Z Detroit donoszą o niesłychanym wypadku, jaki miał miejsce podczas przelotu aeroplanu transportowego z Chicago do Detroit. W aparacie znajdowało się trzech pasażerów, z których jeden inż. Langdom w pewnej chwili bez przyczyny zaczął uderzać w plecy pilo-

ta tak, że ten omal nie stracił panowania nad maszyną. Przeżrzeni pasażerowie siłą ściągnęli inż. Langdoma na swoje miejsce. Inżynier wydawał się zupełnie spokojnym, po kilkunastu minutach wstał jednak, otworzył drzwi samolotu, oświadczył, że musi iść na śniadanie. Ponieważ okazało się, że ma się tu do czynienia z warjatem, towarzysze podróży z największym wysiłkiem odciągnęli obłąkanego od drzwi i trzymali go, aż do wylądowania samolotu w Detroit.

Szklane drogi w Czechosłowacji.

W jednym z powiatów Czechosłowacji, prowadzone są obecnie próby nad użytkowaniem nowego materiału do budowy dróg, zastępującego asfalt i beton. Jest to mieszanina wynaleziona przez czeskiego inżyniera Dyrynkę, składająca się z wodnego szkła, proszku szklanego i betonu, nosząca nazwę „sibedyru”. W stanie stałym materiał ten nie może być uszkodzony kołami samochodów, nie reaguje na wpływ powietrza, deszczu i kwasów żrących.

Francuska i polska rola w odparciu najazdu bolszewickiego.

Dziennik konserwatywny „Aftonbladet” zamieszczając artykuł na temat nominacji generała Weyganda na generalissimusa Francji, porusza jednocześnie sprawę wojny polsko-bolszewickiej w roku 1920, w której brał też udział gen. Weygand, pisząc:

„Co do ofensywy polskiej, trzeba przyznać, że Weygand pod względem organizacyjnym uczynił wiele, niemniej jednak marszałek Piłsudski nie wątpił nigdy o powodzeniu ofensywy, która — jego zdaniem — była jedynym sposobem wstrzymania pędu armii bolszewickiej. Generał Weygand naradzał się często z Marszałkiem Piłsudskim i zgadzał się na to, iż ofensywa była w tym wypadku najbardziej celowym posunięciem. Zdania ich różniły się jednak co do planu przedgrupowania wojsk. Z powodu posunięcia Tuchaczewskiego na północy, zamierzającego odciąć armię polską od morza i napaść na nią od tyłów, generał Weygand uważał, iż najważniejszy punkt odporny winien być przesunięty na odcinek pozostający pod dowództwem gen. Sikorskiego, który to punkt widzenia podzielał również polski minister wojny. Marszałek Piłsudski był natomiast znacznie odważniejszy i chciał przez operacje fingowane obronić Warszawę od północy, a tem samem uzyskać chwilę wolnego czasu dla zebrania wojska, które miałoby zaatakować lewe skrzydło rosyjskie, wyrwać inicjatywę z rąk bolszewików i rozbić cały front rosyjski od południa. Marszałek pozostawał wierny swemu raz powziętemu postanowieniu i mimo wszystko udało mu się przy pomocy swej osłabionej armii przeprowadzić akcję narodową na wielką skalę i z nadzwyczajnym powodzeniem. Szczęście sprzyjało wówczas odważnemu Piłsudskiemu, który też zwyciężył.

Mówimy o tem nie po to, aby zmniejszyć wartość prac i posunięć generała Weyganda, lecz jedynie, ażeby wykazać, że zupełnie fałszywe jest — jak to czynią niektóre dzienniki — przypisywanie francuskiemu doradcy wojskowemu zaszczytu zwycięstwa odniesionego przez Polaków pod Warszawą w sierpniu 1920 roku. Zasługi gen. Weyganda są i tak znaczne i nie potrzeba ich pomnażać jeszcze i tem zwycięstwem, ponieważ i tak przeżyją one jego samego, dopóki istnieje będzie francuska sztuka wojenna.”

Przetarg.

Dyrekcja Okręgowa Kolei Państwowych w Katowicach zwraca uwagę na mający się odbyć w dniu 26. II. 1931 r. przetarg publiczny na dostawę farb.

Szczegóły przetargu ogłoszono w Monitorze Polskim nr. 28 z 5/II. br. oraz w Gazecie Polskiej nr. 34 z 4/II. br. 3135

Dyrekcja Okręgowa Kolei Państwowych w Katowicach.

Polska wystawa fotograficzna w Wiedniu.

W salonie „Świątynia Tezeusza” w Wiedniu odbyło się otwarcie wystawy 63 obrazów fotograficznych, wykonanych techniką bromolejną przez Jana Neumana, asystenta Instytutu Fotograficznego Politechniki Lwowskiej. Na otwarciu wystawy byli obecni poseł Rzeczypospolitej Polskiej p. Bader, konsul generalny Rzeczypospolitej Polskiej p. T. Morawski i liczni przedstawiciele krytyki wiedeńskiej. Wystawa budzi w Wiedniu wielkie zainteresowanie.

